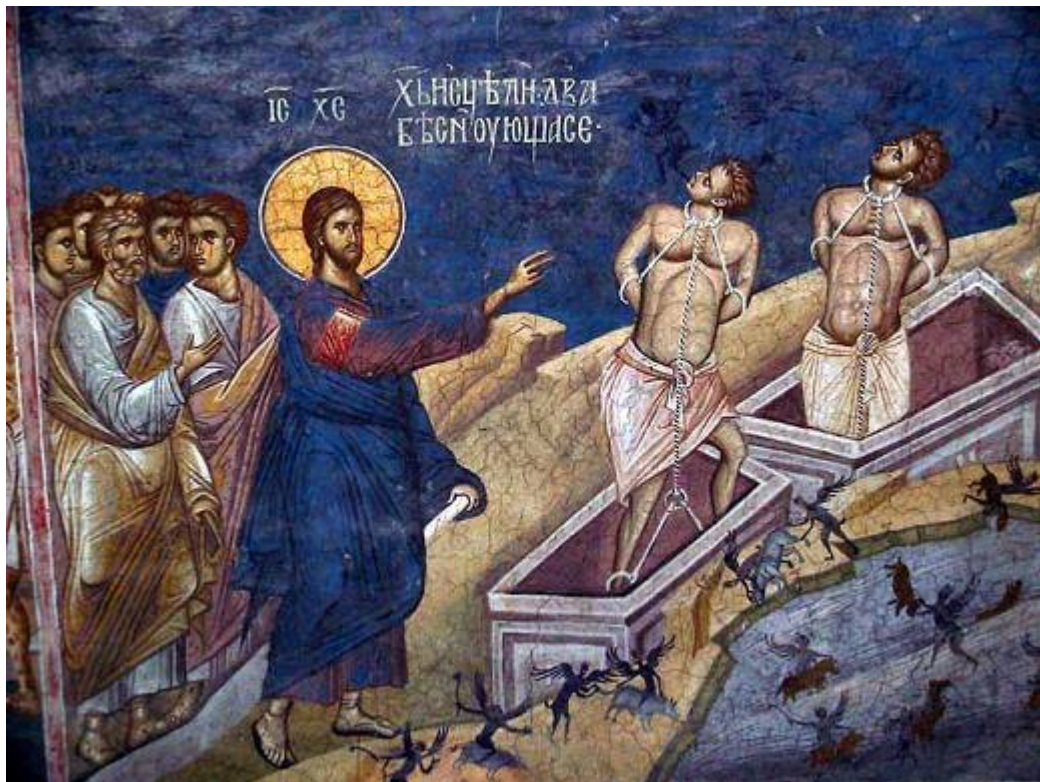

Οἱ δαιμονιζόμενοι Γεργεσηνοί (Γιαννακόπουλος Ἰωήλ Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

(Ματθ. 8, 28-34. Μάρκ. 5, 1-20. Λούκ. 8, 26-39)

Ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν του, μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῆς νυκτερινῆς τρικυμίας τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης, τὴν πρωΐαν ἦλθον εἰς τὸ πέραν τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν, «τῶν Γαδαρηνῶν» κατὰ τὸν Λουκάν, «ἥτις ἐστὶν ἀντιπέραν τῆς Γαλιλαίας». Τὰ Γέρασα εἶναι τὰ ἐρείπια τῆς πόλεως (Kursi) Κέρσα ἀνατολικῶς τῆς λίμνης, ὅπου εὐρίσκοντο Ἰουδαῖοι καὶ εἰδωλολάτραι, τὰ δὲ Γάδαρα εἶναι χώρα, ὅπου εὐρίσκοντο τὰ Γέρασα. Πρῶτος ἀπεβιβάσθη ὁ Χριστός. «Ἐξελθόντι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τὴν γῆν εὐθὺς ὑπήντησαν αὐτῷ δύο δαιμονιζόμενοι, ἐκ τῶν μνημείων ἐξερχόμενοι χαλεποὶ λίαν, ὥστε μὴ ἰσχύειν τινὰ παρελθεῖν τῆς ὁδοῦ ἐκείνης» ἦσαν τόσον τρομεροί, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ περάσῃ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν δρόμον ὅπου εὐρίσκοντο αὐτοί. Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν τῶν δαιμονιζομένων ἦτο «ἄνῃρ ἐκ τῆς πόλεως ἔχων δαιμόνια καὶ χρόνῳ ἱκανῶ οὐκ ἐνεδιδύσκετο ἱμάτιον καὶ οὐδὲ ἀλύσει οὐκέτι οὐδεὶς ἠδύνατο αὐτὸν δῆσαι καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασι». Τόσον τρομερὸς ἦτο ὁ εἷς τῶν δαιμονιζομένων, ὥστε ἔμενεν εἰς τὰ μνήματα, ἦτο γυμνὸς ἐπὶ ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα καὶ οὐδεὶς ἦτο δυνατὸν νὰ δέσῃ αὐτοῦ πόδας καὶ χεῖρας δι' ἀλύσεως.

Ὁ Μάρκος συνεχίζων τὴν περιγραφὴν τοῦ τρομεροῦ τούτου δαιμονιζομένου λέγει τὰ ἐξῆς ἀκόμη. «Οὐδεὶς ἠδύνατο αὐτὸν δῆσαι διὰ τὸ αὐτὸν πολλάκις πέδαις καὶ ἀλύσεσι δέδεσθαι καὶ διεσπᾶσθαι ὑπ' αὐτὸν τὰς ἀλύσεις καὶ τὰς πέδας συντετριφθαι καὶ οὐδεὶς ἴσχυεν αὐτὸν δαμᾶσαι· καὶ διὰ παντός» χρόνου «νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐν τοῖς μνήμασι καὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν ἦν κράζων καὶ κατακόπτων ἑαυτὸν λίθοις». Τόση ἦτο ἡ ἀγριότης τοῦ δαιμονιζομένου τούτου, ὥστε ἔσπαζε τὰς ἀλύσεις διὰ τῶν ὁποίων ἐδέονοντο αἱ χεῖρες καὶ «τὰς πέδας» τὰς ἀλύσεις δι' ὧν ἐδέονοντο οἱ πόδες καὶ ἦτο νύκτα καὶ ἡμέραν εἰς τὰ μνήματα, ἔτρεχεν εἰς τὰ ὄρη κραυγάζων καὶ διὰ λίθων κτυπῶν τὸν ἑαυτόν του.

Ὁ δαιμονιζόμενος οὗτος «ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ μακρόθεν» καὶ ὑπὸ ἁοράτου δυνάμεως κινηθεὶς ὁ τοσοῦτον τρομερὸς «ἔδραμεν» ἔτρεξεν καὶ πεσὼν «προσεκύνησεν αὐτῷ» τὸν Ἰησοῦν «κράξας φωνῇ μεγάλῃ» μετὰ τοῦ ἄλλου δαιμονιζομένου λέγων· «τί ἡμῖν καὶ σοὶ Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου;» Οὐδεμία σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ σοῦ καὶ ἡμῶν, λέγουσιν πρὸς τὸν Ἰησοῦν οἱ δαίμονες. Ἐξ αὐτῶν φαίνεται, ὅτι οἱ δαίμονες εἶχον γνῶσιν τινὰ ὅτι ὁ Χριστὸς ἦτο υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Οὐδόλως ὅμως ὠφέλησεν αὐτοὺς ἡ θεολογικὴ αὐτῇ γνῶσις, διότι τὰ ἔργα τῶν ἦσαν ἀπάνθρωπα. Οὐδόλως θὰ ὠφελήσῃ ἡμᾶς πᾶσα θεολογικὴ γνῶσις, ἂν δὲν παύσωμεν τὰ ἀπάνθρωπα ἔργα μας.

Οἱ δαίμονες συνεχίζουν. «Ἦλθες ὥδε πρὸ καιρὸν βασανίσαι ἡμᾶς». Ἐπίσης γνωρίζουσιν οἱ δαίμονες ὅτι ἔχουσι δικαίωμα βασανισμοῦ τῶν ἀνθρώπων, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἡ παροῦσα ζωή. «Ἐλεγεν ὁ Κύριος ἔξελθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον ἐκ τοῦ ἀνθρώπου» ὁ Κύριος διέταξε τὰ δαιμόνια νὰ φύγωσιν ἀπὸ τοὺς δαιμονιζομένους,

διότι εὐσπλαχνίσθηκεν αὐτούς. Τοὺς εὐσπλαχνίσθηκε δέ, διότι τὸν ἕνα «πολλοὺς χρόνοις συνηρπάκει αὐτὸν καὶ ἐδεσμεῖτο ἀλύσει καὶ πέδαις φυλασσόμενος καὶ διαρρήσων τὰ δεσμὰ ἠλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἔρημους», εὐρίσκετο ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Σατανᾶ δεμένος μὲ ἀλυσίδες εἰς χεῖρας καὶ πόδας καὶ σπάζων τὰς ἀλυσίδας ἐφέρετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἔρημους.

Οἱ δαίμονες λαβόντες τὴν ἐντολὴν νὰ ἐξέλθουν καὶ νομίσαντες, ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἀπέστελλεν αὐτοὺς εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν λέγουσι πρὸς αὐτόν· «ἦλθες ὧδε πρὸ καιρὸν βασανίσαι ἡμᾶς. Δέομαί σου, ὀρκίζω σε εἰς τὸν Θεὸν μὴ μὲ βασανίσῃς». Σὲ ἐξορκίζω νὰ μὴ μὲ βασανίσῃς. Οἱ δαίμονες ὡμολόγησαν προηγουμένως, ὅτι οὐδεμία σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ των καὶ τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ὅμως ἐδῶ ἀναγνωρίζουσιν Αὐτὸν ὡς δικαστὴν των. Πᾶς ἄνθρωπος μὴ ἔχων σχέσιν μὲ τὸν Χριστόν, ἔχει παρ' ὅλα ταῦτα Αὐτὸν δικαστήν. (Ματθ. 8, 28-34. Μάρκ. 5, 1-20. Λούκ. 8, 26-39).

Ὁ Κύριος «ἐπηρώτα αὐτὸν· τί ὄνομά σοι;» Ὁ Κύριος ἐρωτᾷ οὐχὶ ἵνα μάθῃ Αὐτός, ἀλλὰ ἵνα μάθουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τὸν ἀριθμὸν τῶν δαιμόνων καὶ κατόπιν τὴν δύναμιν του διὰ τῆς ἐκδιώξεως των. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν δαίμων ἀπαντᾷ: «Λεγεὼν ὅτι πολλοὶ ἐσμεν».

Λεγεὼν ἦτο Ρωμαικὸν στράτευμα 5000-6000 ἀνδρῶν. Ἐπομένως εὐρίσκοντο ἐντὸς τοῦ δαιμονιζόμενου 5000-6000 δαίμονες ! Πόσοι θὰ εἶναι εἰς ὅλον τὸν κόσμον! Ἐντεῦθεν ἡ μεγάλη δύναμις τοῦ δαιμονιζομένου. Οἱ δαίμονες ὁμολογοῦν τὴν ἀλήθειαν ἴσως, ἵνα τρομοκρατήσωσι διὰ τοῦ ἀριθμοῦ των τὸν Ἰησοῦν ἢ τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ δαίμονες ἂν καὶ εἶναι τόσον πολλοί, συνεννοοῦνται μεταξὺ των, οἱ ἄνθρωποι ὅμως ὄχι! Ἀμέσως ὅμως οἱ δαιμονιζόμενοι οὗτοι καὶ ἰδίως οἱ δαίμονες αἰσθάνονται τὴν ἀδυναμίαν των καὶ παρεκάλουν τὸν Ἰησοῦν «ἵνα μὴ ἀποστείλῃ αὐτὰ ἔξω τῆς χώρας» καὶ «ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν». Παρακαλοῦν τὸν Ἰησοῦν νὰ μὴ τοὺς ἀποστείλῃ ἔξω της χώρας τῶν Γεργεσηνων, διότι ἡ χώρα αὕτη ἦτο πλήρης ἀνθρώπων εἰδωλολατρῶν καὶ Ἰουδαίων ἀποστατῶν 1. Ἐπομένως εἶχον θέσιν ἐκεῖ οἱ δαίμονες.

Τὸν παρεκάλουν δὲ νὰ μὴ τοὺς διατάξῃ νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν ἄβυσσον, εἰς τὴν κόλασιν, ἵνα μένοντες ἀκόμη εἰς τὴν γῆν βασανίζουν τοὺς ἀνθρώπους. Ἔρχεται ὅμως καὶ τρίτη παράκλησις τῶν δαιμονιζομένων, ἥτις εἶναι ἡ ἐξῆς: «πρὸς τῷ ὄρει μακρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀγέλη χοίρων πολλῶν βοσκομένη». Ἦτο ἐκεῖ πλησίον τοῦ ὄρους καὶ μακρὰν αὐτῶν ἕνα κοπάδι χοίρων τὰ ὅποια ἔβοσκον. «Παρεκάλεσαν αὐτὸν πάντες οἱ δαίμονες λέγοντες πέμψον ἡμᾶς» ἀπόστειλόν μας «εἰς τοὺς χοίρους, ἵνα εἰς αὐτοὺς εἰσέλθωμεν. Καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς» ὁ Κύριος. Ὡστε οὐδὲ τοὺς χοίρους δύνανται νὰ βλάψωσιν οἱ δαίμονες, ἂν δὲν λάβωσιν ἄδειαν τοῦ Θεοῦ. Πόσω μᾶλλον ἡμᾶς!

Πάντες οἱ δαίμονες ἐξ ἑνὸς στόματος παρακαλοῦν τὸν Χριστόν, ἵνα εἰσελθωσιν εἰς τοὺς χοίρους, ἵνα ἀποφύγωσι τὴν ἀποπομπὴν των εἰς τὸν Ἄδην ἀλλὰ καὶ διότι ἀφοῦ δὲν ἠδυναντο νὰ βασανίζωσι τὸν ἄνθρωπον, νὰ βλάψωσιν αὐτὸν οἰκονομικῶς διὰ τοῦ πνιγμοῦ τῶν χοίρων καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξερεθίσωσι τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος ἐπέτρεψε νὰ εἰσέλθωσιν οἱ δαίμονες εἰς τοὺς χοίρους, διότι πιθανώτατα ὁ ἰδιοκτήτης τῶν χοίρων ἦτο Ἑβραῖος τις, ὁ ὁποῖος παρὰ τὸν Ἑβραϊκὸν νόμον, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ τοὺς χοίρους ὡς ἀκάθαρτα ζῶα, ἦτο χοιροβοσκός. Εἷς τινὰς εἰδωλολάτρας οἱ χοῖροι ἦσαν ἱερὰ ζῶα, παρ' Ἑβραίοις ἀκάθαρτα. Τὰ ἀκάθαρτα ζῶα φιλοξενοῦν τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα. Ὅποια ἐπιτυχὴς συντυχία!

«Ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν· ἦσαν ὡς δισχίλιοι καὶ ἐπνίγοντο ἐν τῇ θαλάσῃ». Δύο δηλαδὴ χιλιάδες χοῖροι ἀφηνιάσαντες ἐκ τῶν εἰσελθόντων εἰς αὐτοὺς δαιμόνων ἐρρίφθησαν ἐκ τινὸς κρημνοῦ, ὁ ὁποῖος εὕρισκετο πλησίον τῆς χώρας τῶν Γεργεσηνῶν, ἐντὸς τῆς λίμνης Γεννησαρέτ. Ἡ ὁρμή, μετὰ τῆς ὁποίας ὥρμησαν οἱ δαιμονισμένοι χοῖροι νὰ πνιγῶσι καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν, δεικνύουσι τὴν κακίαν καὶ δύναμιν τοῦ Σατανᾶ ἐνώπιόν τῆς ὁποίας θὰ εἴμεθα ἄχυρα, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ,

«Ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες» οἱ χοιροβοσκοὶ «ἀπελθόντες εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς ἀπήγγειλαν πάντα» τὰ συμβάντα καὶ λεπτομερείας αὐτῶν καὶ ἰδίᾳ «τὰ τῶν δαιμονιζομένων» πὼς ἐθεραπεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ. Οἱ χοιροβοσκοὶ οὗτοι ἀνέφερον τὰ συμβάντα ταῦτα εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας τῶν χοίρων καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς κατοίκους τῆς πόλεως καὶ ἔξω εἰς τοὺς ἀγρούς, ἵνα λογοδοτήσωσι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν χοίρων. «Καὶ ἰδοὺ πᾶσα ἡ πόλις ἐξῆλθεν εἰς ὑπάντησιν τῷ Ἰησοῦ καὶ ἰδεῖν τὸ γεγονός» καὶ βεβαιωθῶσι περὶ αὐτοῦ. Ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ «εὗρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον ἀφ' οὗ» ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰ δαιμόνια ἐξῆλθεν, τὸν ἐσχηκότα τὴν λεγεῶνα «ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐφοβήθησαν». Ὁ φόβος οὗτος ἦτο τὸ ἱερὸν δέος, τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται πᾶς ἄνθρωπος εὕρισκόμενος ἐνώπιον ὑπερφυσικῶν φαινομένων.

Ἐκεῖ ὅπως ἦσαν συγκεντρωμένοι συμπληρωματικῶς «διηγήσαντο οἱ ἰδόντες» χοιροβοσκοὶ «περὶ τῶν χοίρων καὶ πὼς ἐσώθη ὁ δαιμονισθείς». Τὸ συγκεντρωθέν ἐκεῖ «πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γεργεσηνῶν» μὴ βλέπον τὸν ἰαθέντα ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν χοίρων «παρεκάλεσαν τὸν Ἰησοῦν ὅπως μεταβῇ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο» διὰ τὴν ἐμφάνισιν τοιοῦτου θείου προσώπου, ἀλλὰ καὶ διὰ νέαν ὑλικὴν τινὰ ζημίαν. «Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ». Παρεκάλει δὲ αὐτὸν καὶ ὁ δαιμονισθείς νὰ μείνῃ μαζί ἀπὸ εὐγνωμοσύνης καὶ πίστιν ἢ φόβον μήπως δαιμονισθῇ καὶ πάλιν.

«Οὐκ ἀφῆκεν αὐτόν» ἀπέλυσεν αὐτὸν «λέγων ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου πρὸς τοὺς σουὺς καὶ διηγοῦ», ἀνάγγειλον αὐτοῖς «ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεὸς καὶ ἠλέησέ σε».

Διατάσσει τὸν δαιμονιζόμενον ὁ Χριστὸς νὰ κηρύξη τὴν ἀλήθειαν τοῦ θαύματος, ἐνῶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις ἀπαγορεύει τοῦτο, διότι εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν δὲν ὑπῆρχεν ὁ φόβος ἐξάψεως τῶν μεσσιανικῶν ἐλπίδων, ἥτις ἔξαψις θὰ ἠμπόδιζε τὸ ἔργον του, διότι ἡ χώρα αὕτη κατωκεῖτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ ἐθνικῶν, εἰδωλολατρῶν. Ὁ ἰαθεὶς οὗτος δαιμονιζόμενος «ἀπῆλθεν καὶ ἤρξατο κηρύσσειν καθ' ὅλην τὴν πόλιν» τῶν Γερασηνῶν καὶ «ἐν τῇ Δεκαπόλει, ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς». Δεκάπολις εἶναι περιοχὴ δέκα παλαιῶν πόλεων, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς λίμνης Γεννησαρέτ. Ὁ Κύριος ταπεινοφρονῶν ἀποδίδει τὴν ἴασιν τοῦ δαιμονιζομένου εἰς τὸν Πατέρα του. Ὁ θεραπευθεὶς δαιμονιζόμενος εὐγνώμων κηρύττει τὸν Χριστόν. Πόσον πρέπει νὰ εἴμεθα ταπεινοί, ὅταν εὐεργετῶμεν καὶ εὐγνώμονες, ὅταν εὐεργετούμεθα! Ὁ Κύριος ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς χώρας ἐκείνης ἀφίνει ἀντικαταστάτην του τὸν θεραπευθέντα δαιμονιζόμενον. Πόση ἡ καλωσύνη τοῦ Κυρίου ! Οἱ ἀκούοντες κάτοικοι τῶν χωρῶν αὐτῶν «πάντες ἐθαυμαζον».

Ἐνταῦθα ἔχομεν τὸν δαιμονιζόμενον καὶ τοὺς δαίμονας πλησίον καὶ μακρὰν τοῦ Κυρίου.

Θέμα: Πλησίον καὶ μακρὰν τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ δαιμονισμένος δίδει μίαν ωραίαν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου μακρὰν καὶ πλησίον τοῦ Χριστοῦ. Ἄς ἴδωμεν!

Α΄. Μακρὰν τοῦ Χριστοῦ: Οἱ δαιμονισμένοι ὡς κατοικίαν εἶχον τὰ μνήματα, ὅπου βασιλεύει ὁ θάνατος. Οἱ ἴδιοι ἦσαν νεκροταφεῖον κινούμενον, διότι ἔφερον τὸ κακὸν καὶ εἰς ἄλλους ἀνθρώπους, «ἦσαν χαλεποὶ λίαν». Ὅσάκις οὗτοι ἐκινοῦντο, ἀπεμακρύνοντο τῶν πόλεων, ὅπου ὑπάρχει ζωὴ, ἔτρεχον εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὰς ἐρημίας, εἰς τὸ δεύτερον τοῦτο νεκροταφεῖον. Μακρὰν τοῦ Χριστοῦ ὁ δαιμονιζόμενος οὗτος ἦτο σωματικῶς γυμνὸς καὶ ψυχικῶς τεταραγμένος. Ἀπὸ κοινωνικῆς ἀπόψεως ἦτο μακρὰν πάσης πόλεως. Ἐπομένως ὁ δαιμονισμένος οὗτος ἦτο σωματικῶς, ψυχικῶς, κοινωνικῶς, οἰκονομικῶς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως διαμονῆς καὶ κινήσεως εἰς ἀθλιωτάτην κατάστασιν.

Εἰς ὁμοίαν κατάστασιν εὐρίσκεται καὶ ὁ μακρὰν τοῦ Χριστοῦ. Οὗτος μένει εἰς τὸ σπίτι του. Μεταβάλλει ὅμως αὐτὸ εἰς νεκροταφεῖον, διότι τόση εἶναι ἡ ταραχὴ, τὴν ὁποίαν σκορπίζει, τόσα εἶναι τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἀναγκάζει τοὺς οἰκείους του νὰ χύνουν μὲ τὰ διάφορα πάθη του, ὥστε μεταβάλλει τὸν οἶκον του καθημερινῶς εἰς νεκροταφεῖον. Ὁ μὲν δαιμονιζόμενος εἰς τὴν ἔξαψιν του ἦτο ἀπρόσιτος, ὁ

έμπαθής εἰς τὴν ἔξαψιν τοῦ πάθους του εἶναι ἀπρόσιτος. Ὅπως ὁ δαιμονιζόμενος ἔσπαζε τὰς ἀλυσίδας, κατὰ παρόμοιον τρόπον καὶ ὁ έμπαθής εἰς τὴν ἔξαψιν τοῦ πάθους του σπάζει πάντα φραγμὸν ἐντροπῆς καὶ ἀξιοπρέπειας. Ὅπως ὁ δαιμονιζόμενος εἰς τὴν κρίσιν τῆς δαιμονικῆς ἐνεργείας ἔφευγεν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον καὶ ἔπαιρνε τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνά, κατὰ παρόμοιον τρόπον καὶ ὁ έμπαθής, ἀφοῦ μεταβάλῃ τὸ σπίτι του εἰς νεκροταφεῖον, εἶναι ἕτοιμος νὰ ἐξέλθῃ ἐπάνω εἰς τὴν ἔξαψιν τοῦ θυμοῦ του καὶ νὰ πάρῃ τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνά!

Ὁ δαιμονιζόμενος ἦτο γυμνὸς σωματικῶς καὶ τεταραγμένος ψυχικῶς. Ὁ ὑπὸ τοῦ πάθους τοῦ θυμοῦ κατεχόμενος έμπαθής σχίζει τὰ ροῦχα του καὶ βράζει ἡ ψυχὴ του ἀπὸ τὸν θυμὸν του. Ὁ δαιμονιζόμενος μεταβαίνων εἰς τὰ ὄρη, γυμνός ὢν, κατέκοπτε τὸν ἑαυτὸν του διὰ λίθων. Ποσάκις καὶ σήμερον δὲν βλέπομεν γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν τόσῃν τάσιν εἰς τὸν γυμνισμόν, ὥστε νὰ μὴ ἐντρέπωνται μὲ τὴν ἀδιάντροπον γύμνωσιν των ἐνώπιον νέων παριστάμεναι. Καὶ αὗται εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐπήρρειαν τοῦ δαιμονίου, ὅπως καὶ ὁ δαιμονιζόμενος τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Ὅπως ὁ δαιμονιζόμενος εἶχεν ἄθλια τὰ οἰκονομικά του, κατὰ παρόμοιον τρόπον καὶ ἄρκετοὶ ἐκ τῶν έμπαθῶν ἀνθρώπων, ὅπως εἶναι οἱ μέθυσοι, οἱ ἄσωτοι, οἱ χαρτοπαίκται, μεταβάλλουσι τὰ σπίτια των εἰς ἐρείπια οἰκονομικά. Οἱ έμπαθεῖς ὅσονδῆποτε καὶ ἂν φαίνωνται ὅτι εἶναι κοινωνικοί, τὰ πάθη των ἀναγκάζουσιν αὐτοὺς νὰ εἶναι ἀκοινωνῆτοι μισοῦντες πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ μισούμενοι ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων. Ἐὰν εὐρίσκωνται οὗτοι εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ ὠρισμένους ἀνθρώπους, εἶναι διότι εὐρίσκουσιν ἀνθρώπους τῶν αὐτῶν παθῶν, ὅπως ἦσαν καὶ οἱ δύο αὐτοὶ δαιμονιζόμενοι. Πόσαι νόσοι ἐκ τῶν ψυχικῶν παθῶν δὲν ἐγέμισαν τὰς κλινικάς! Πόσοι θάνατοι ἐκ τῶν παθῶν δὲν ἐγέμισαν τὰ νεκροταφεῖα! Εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης Γεννησαρέτ ἐσυντρόφευσαν οἱ δαίμονες τοὺς χοίρους, εἰς τὴν καιομένην λίμνην τοῦ πυρὸς θὰ ὀδηγήσουν τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους οἱ δαίμονες, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι μεταβῶσιν εἰς τὴν ἄβυσσον, εἰς τὸ βάραθρον τῆς κολάσεως, ὡς αἵτιοι παντός κακοῦ.

Ἐπομένως οἱ διάφοροι έμπαθεῖς εἶναι ὅπως οἱ δαιμονιζόμενοι «χαλεποὶ λίαν», τεταραγμένοι, ἀσθενεῖς, ἀκοινωνῆτοι καὶ ἔχουσι ὅ,τι ἄλλον κακὸν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ.

Βλ'. Πλησίον του Χριστού: Ὁ δαιμονιζόμενος πλησίον του Χριστοῦ ἦτο ἱματισμένος καὶ σωφρόνων. Ἐπομένως εἶχεν ὑγείαν, ἡρεμίαν, οἰκονομίαν, κοινωνίαν. Πράγματι! Πόσῃν ὑγείαν, πόσῃν ἡρεμίαν, ποίαν κοινωνίαν εἶχεν ὁ πρῶν δαιμονιζόμενος εὐρισκόμενος εἰς τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ ἱματισμένος καὶ σωφρονῶν! Ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ ὀρθίου καὶ τοῦ πρῶν δαιμονιζομένου εὐρισκομένου εἰς τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ εἶναι εἰκὼν ὡραιότατη, ἀξία ζωγραφικοῦ πίνακος, ἐὰν σκεφθῶμεν πὺν ἐγύριζεν οὗτος πρὶν, πὺν ἔμενε καὶ πῶς ἦτο.

Τὴν αὐτὴν ὡραίαν ἐξωτερικὴν καὶ ψυχικὴν κατάστασιν ἔχει καὶ ὁ χριστιανός, ὁ ὁποῖος εἶναι πλησίον του Χριστοῦ. Ἔχει καὶ οὗτος ὑγείαν, ἡρεμίαν, οἰκονομίαν, κοινωνίαν, εἶναι ἱματισμένος καὶ σωφρονῶν. Καὶ πράγματι! Ὁ χριστιανὸς ὁ ὁποῖος εἶναι πλησίον του Χριστοῦ ἀποφεύγει τὴν μέθην, τὴν ἀσωτείαν, τὴν χαρτοπαιξίαν. Πόσῃν ὑγείαν καὶ οἰκονομίαν ἔχει οὗτος ! Ὁ χριστιανός, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἔχει μόνον ἐξωτερικὴν ὑγείαν καὶ ἡρεμίαν, ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικὴν ἡρεμίαν διὰ τὸν ἐξῆς λόγον: Γνωρίζει, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ταράσσει τὴν ψυχὴν μας, δὲν εἶναι ὁ ἄλλος ἄνθρωπος, ἀλλὰ τὸ πάθος, τὸ ὁποῖον δὲν κατῴρθωσε νὰ νικήσῃ. Νικῶν λοιπὸν οὗτος τὸ πάθος λ.χ. τοῦ θυμοῦ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ ὁμοιάζει πρὸς βράχον καὶ ὄλαι αἱ ἄλλαι προσβολαὶ πρὸς κύματα, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον δὲν ταράσσουν τὸν βράχον, ἀλλὰ τὸν κάμνουν καθαρώτερον. Ὁ πλησίον του Χριστοῦ, ἀφοῦ εἶναι ἡρεμος, ἀτάραχος, θὰ σκορπίζῃ τὴν ἡρεμίαν του εἰς τοὺς γύρω του ἀνθρώπους. Τόση μεγάλη θὰ εἶναι ἡ ἡρεμία του, ὥστε ἐνῶ πρὶν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ θυμοῦ του ἦτο πούπουλο εἰς τὸν ἄνεμο, τώρα ἔχει τόσην ἡρεμίαν, ὥστε τὰ πόδια του εἶναι ρίζες βουνῶν. Τί ὡραιότερον τῆς ἡρεμίας!

Ὁ πλησίον του Χριστοῦ δὲν εἶναι μόνον ἐξωτερικῶς ὑγιής καὶ οἰκονομικῶς, ψυχικῶς ἡρεμος, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος κοινωνικός. Μάλιστα! Γνωρίζει, ὅτι ἔχει καὶ αὐτὸς ἐλλείψεις. Μὲ τὴν συνείδησιν τῶν ἐλλείψεων τοῦ εἶναι ὑπομονητικὸς εἰς τὰς ἐλλείψεις τῶν ἄλλων. Κοντὰ εἰς τὸν Χριστὸν φροντίζει νὰ κόψῃ τὰς ἐλλείψεις του καὶ βλέπων τὸ δύσκολον αὐτῶν γίνεται συμπαθέστερος, ὑπομονητικώτερος εἰς τὰς ἐλλείψεις τῶν ἄλλων καὶ ἐπομένως κοινωνικώτερος. Γνωρίζει, ὅτι εἰς τὴν γῆν αὐτὴν δὲν θὰ εὕρῃ ἀνθρώπους ἀναμαρτήτους. Διὰ τοῦτο ὑπομένει. Καὶ ἡ χριστιανή, ἡ ὁποία εὐρίσκεται κοντὰ εἰς τὸν Χριστόν, εἶναι καὶ αὐτὴ ἱματισμένη καὶ σωφρονουσα. Γνωρίζει αὐτὴ, ὅτι ἡ ἀδιάντροπος ἐνδυμασία τῆς προσβάλλει τὴν αἰδημοσύνην της καὶ δι' αὐτὸ τακτοποιεῖ ἑαυτὴν ἀναλόγως. Εἶναι σωφρονοῦσα, ἃς εἶναι μικρὰ κόρη. Σκέπτεται ὡς ἡλικιωμένη. Τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον παίρνει ἀπὸ τὸν Χριστόν, εἶναι τόσον πολὺ, ὥστε κάμνει σκέψεις ἀνωτέρας τῆς ἡλικίας της, τοῦ φύλου της καὶ τῆς ἐποχῆς της. Εἶναι ἱματισμένη πραγματικῶς καὶ σωφρονοῦσα παραδειγματικῶς.

Παράδειγμα μακρὰν καὶ πλησίον τοῦ Χριστοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ ἐξῆς: Ὁ Τύραννος

Βερανζέρος Β' καταλαβών την Ἰταλίαν καὶ θέλων νὰ νομιμοποιήσῃ τὴν κυριαρχίαν του βασανίζει μετὰ τῆς γυναικὸς του Χιλλᾶς τὴν χήραν τοῦ βασιλέως Ἀδελαΐδα, ἵνα ὑπανδρευθῇ αὕτη τὸν υἱὸν των. Ἡ Ἀδελαΐς ἀρνεῖται. Μετ' ὀλίγον ἡ Ἀδελαΐς ἐλευθερώνεται ὑπὸ τῶν Γερμανῶν καὶ συλλαμβάνεται αἰχμάλωτος ἡ Χιλλᾶ, ἡ ὁποία παραδίδεται εἰς χεῖρας τῆς Ἀδελαΐδος, ἵνα βασανισθῇ. Ἡ Χιλλᾶ θρασέως φερομένη πρὸς τὴν Ἀδελαΐδα λέγει: Ἐνὰ σφάλμα ἔκαμα εἰς τὴν ζωὴν μου. Ἔπρεπε νὰ σέ φονεύσω, ὅταν ἦσο εἰς χεῖρας μου. Καὶ ἡ Ἀδελαΐς ἀπαντᾷ. Καὶ ἐγὼ ἕνα καλὸ θὰ σοῦ κάμω, θὰ σοῦ χαρίσω τὴν ζωὴν. Πήγαινε εἰς τὸν ἄνδρα σου. Πόσον Σατανᾶς ἦτο ἡ μία, πόσον χριστιανὴ ἐφάνη ἡ ἄλλη!

Ἴδου ἡ ἀνισορροπία, τὸ ἀκοινωνήτον, ἡ νόσος καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο κακὸν μακρὰν του Χριστοῦ. Ἴδου ἡ ὑγεία, ἡ ἡρεμία, ἡ οἰκονομία, ἡ κοινωνία καὶ πᾶν ὅ,τι καλὸν πλησίον του Χριστοῦ. Ἄς φύγωμεν λοιπὸν ἀπὸ τὸν Σατανᾶν καὶ ἃς ὑπάγωμεν εἰς τὸν Χριστόν.

(1) Ἰωσήπου Ἀρχαιολογία 17, 11

Πηγή: agiazoni.gr